

Cartea veche – Autor E.L.B

Ea stă acum aici, în fața mea, pe birou, cartea veche cu scrisul mare, demodat, cu pozele ciudate și totuși atât de impresionante din viața Domnului Isus. De fapt, este un Nou Testament, dar o ediție foarte veche, remarcabilă, așa cum se putea cumpăra pe vremuri în piețe. Cel puțin așa mi-a povestit bătrânul domn, care era proprietarul cărții.

El era un prieten al părinților mei și pe când mai eram un copil, mama mea a mers de mai multe ori cu mine la el. De cele mai multe ori îl găseam citind din Cartea veche sau ea stătea deschisă lângă el. Apoi, când el conversa cu mama mea, pentru mine era o bucurie să răsfoiesc Cartea și să privesc pozele. Pe vremea aceea încă nu știam să citesc. Dar știam bine că era Domnul Isus Cel pe care Îl vedeam în toate pozele. Apoi, mai târziu, când am știut să citesc cursiv, a trebuit de fiecare dată când veneam la el, să-i citesc din Cartea veche. Aceasta îl bucura mereu mult.

Apoi, părinții mei s-au mutat în alt oraș și a trebuit să ne luăm rămas-bun de la iubitul și vechiul prieten. El era foarte întristat din cauza despărțirii și mi-a spus:

„Cine știe dacă ne vom revedea în viața aceasta? Dar odată ce voi putea să intru în Împărăția cerească, atunci tu vei primi această Carte veche.”

Au trecut ani între timp, care au adus multe evenimente; dar o revedere cu bătrânul domn nu ne-a fost hărăzită. Ocazional auzeam că prietenul nostru mai este în viață, dar foarte slăbit și șubred. Atunci, într-o zi, poșta mi-a adus un pachet mic și pe când l-am deschis, am găsit înăuntru vechea Carte. Posesorul ei murise și, așa cum promisese odinioară, mi-a lăsat Cartea moștenire. Deoarece punerea în ordine a moștenirii sale a solicitat mai mult timp și la început nu se cunoscuse adresa mea, trimiterea Cărții a întârziat. De la plecarea acasă a vechiului nostru prieten trecuse deja o vreme. Vestea m-a întristat, dar apoi m-am gândit că plecase în patria sa cerească, la Mântuitorul său, pe care Îl iubise mult și a trebuit să-mi spun: el a făcut un schimb avantajos.

Când am deschis Cartea, am găsit o scrisoare, care îmi era adresată și unde era scrisoarea, acolo era un pasaj subliniat cu roșu. Era Matei 18.21 și 22. Am deschis scrisoarea și a căzut afară un număr de pagini scrise; în afară de acestea, o singură coală mică de hârtie cu următorul conținut:

Dragul meu copil!

Deoarece ți-a plăcut întotdeauna așa de mult vechea mea Carte, vei poseda Cartea după moartea mea. Cred că o vei îndrăgi la fel de mult cum am îndrăgit-o eu. Dar să înveți să-i cunoști și istoria. Am scris-o pentru tine. Fie ca această Carte să-ți aducă binecuvântare, așa cum și mie mi-a fost spre binecuvântare!

Cu profundă emoție am despăturit după aceea coala de hârtie și am citit ceea ce urmează aici:

Deoarece provin dintr-o veche familie de pastori, am vrut să studiez și eu teologia. Dar la începutul perioadei de studenție am suferit o hemoptizie și medicul a declarat că este imposibil să continui studiul. Urma să-mi aleg o meserie în care trebuia să fiu mult în aer proaspăt. M-am decis să devin agricultor. Într-adevăr, la început n-am fost entuziasmat de schimbarea meseriei. Dar curând mi-am îndrăgit noua activitate și m-am străduit să realizez ceva trainic. După încheierea perioadei de studii, prin mijlocirea tatălui meu am obținut un post pe moșia unui conte. Contele era un domn evlavios, dar puțin cam ciudat. Dar am reușit să câștig satisfacția sa într-o măsură așa de mare, încât mi-a încredințat administrarea tuturor proprietăților sale. Eram foarte mândru de încrederea sa și foarte fericit, pentru că acum puteam să-mi conduc acasă mireasa, fiica unui moșier mai mic.

Tânăra mea soție era blândă și bună, în plus, competentă în agricultură și când după un an ni se născuse un fiu, nu lipsea nimic fericirii mele. În orice caz, soția mea nu era chiar așa de mulțumită. Ea resimțea dureros că eu mă interesam prea puțin de Mântuitorul, pe care ea Îl iubea. A întristat-o, de asemenea, când am început să călătoresc săptămânal în micul oraș învecinat, unde, într-un anturaj vesel, se chefua și se jucau cărți.

Într-o zi am călătorit iarăși în oraș. Tocmai era zi de târg. Am reușit să vând avantajos câteva vite și să încasez o sumă considerabilă pentru acestea. Că afacerea bună trebuia să fie sărbătorită la o beție bună, se înțelege de la sine. La ospătărie se afla anturajul obișnuit și am fost întâmpinat cu un „hei!” zgomotos. A fost chef mare. Eu eram unul dintre cei mai veseli și mai zgomotoși. Dar în cele din urmă a fost totuși vremea să merg acasă. Voiam să-mi plătesc consumația, dar când am întins mâna după portmoneu, m-a străbătut o spaimă violentă – geanta cu bogatul ei conținut nu mai era. Dintr-odată devenisem treaz de tot și la fel și tovarășii mei de chef au devenit tăcuți. Cu mâinile tremurânde am scotocit toate buzunarele; zadarnic. Bani dispăruseră. Pierdusem geanta deja la piață, în înghesuială? Mi-o sustrăsese cineva, care mă observase la încasare? Nu știam. Numai trista realitate a pierderii continua să existe.

Cu ce sentimente am pornit pe drumul spre casă, cu greu aș putea să descriu. Ce va spune soția mea și cum voi pași în fața contelui, cu ai cărui bani mă purtasem atât de ușuratic? Va trebui să-i înlocuiesc, iar el probabil că-l va concedia pe administratorul care nu era de încredere. La gândul acesta m-am încins de tot. Dar de ce mă obișnuisem cu această vizită la cârciumă? Acum, această obișnuință va mai deveni și ruina mea. Dar regretul era prea târziu. Nenorocirea se petrecuse. Și nu știam nicio cale pe care aș fi putut să procur banii. Conte, în mod întâmplător, era plecat pentru câteva zile. Dacă reușeam să împrumut suma înainte de întoarcerea sa, atunci era posibil să nu afle nimic din treaba aceasta. Dar cine îmi va împrumuta banii?

Cu asemenea gânduri am ajuns în sfârșit acasă. Soția mea stătea la poarta curții și mă aștepta, deoarece absența mea îndelungată o neliniștise. Când a aflat motivul, ea s-a speriat foarte tare, dar lacrimile și reproșurile așteptate au lipsit. Dar tocmai această tăcere mă lovea mai profund decât toate imputările, știam totuși că bucuria mea pentru viața de cârciumă a fost deja întotdeauna mahnirea tăcută a soției mele. Când am vorbit despre aceasta, dacă nu există pentru noi nicio posibilitate să înlocuim banii, fața ei posomorâtă s-a luminat puțin.

„Aici știu o scăpare”, a spus ea; „chiar astăzi am primit o scrisoare de la mama mea, în care mă roagă să vin cât de curând la ea. Ea a confecționat câteva haine pentru mine și pentru copil și trebuie să le iau. În afară de acestea îmi va mai da o mică sumă de bani, ca să pot să fac câteva cumpărături pentru gospodărie. Dar acestea nu sunt așa de urgente. Prefer s-o rog să mărească suma, ca să putem acoperi paguba. Chiar mâine voi călători acolo.”

Devenise foarte veselă la gândul să mă poată ajuta în felul acesta. Și eu mă simțeam puțin mai ușurat, dar în același timp mă gândeam totuși cu îngrijorare la ce va spune oare socrul meu la povestea aceasta. El era un om credincios și n-a atins niciodată vreo carte de joc. În ultima vreme mă sfătuisese de mai multe ori și mă avertizase în legătură cu tovarășii mei de chef. În orice caz, problema rămânea extrem de penibilă. Dar ce să fac? Trebuia să solicit ajutorul socrilor și eram bucuros că soția mea voia să mijlocească pentru el.

Așa că în dimineața următoare a plecat. L-a luat cu ea pe micul nostru fiu, și pe o slujnică loială pentru îngrijirea lui, deoarece ea însăși mâna trăsura. După ce a plecat ea, eu am mers la munca mea obișnuită și treptat am devenit din nou foarte bine dispus. Doar trebuia să meargă totul bine! Părinții sigur vor consimți să dea banii, iar contele nu afla nimic despre neglijența mea. Altă dată voiam să fiu mai atent. Astfel a trecut ziua și începea să se întunece. Am devenit neliniștit. Soția mea spusese că va fi înapoi înainte de lăsarea întinericului. Să nu fi decurs

totuși chiar așa de ușor vizita la părinți? Mi-am înșeuat calul ca să călăresc în întâmpinarea trăsurii. Nu eram de mult pe drum, când vehiculul venea spre mine. Am răsuflat ușurat și în clipa următoare eram lângă soția mea. Dar cum m-am speriat când i-am văzut fața! Era tulburată de tot și plânsă. Primul meu gând a fost că putea să i se fi întâmplat ceva copilului, dar micuțul dormea liniștit și pașnic în brațele fetei. La întrebarea mea speriată, soția mea a început iarăși să plângă și în timp ce ne apropiam de curtea de acasă, am aflat ce se petrecuse.

Vizita la părinți avusese, în ciuda indignării de la început privind nechibzuința mea, rezultatul dorit. Părinții se învoiseră să dea banii și tatăl numărase pe masă – chiar dacă nu cu inima ușoară – talerii economisiți din muncă anevoioasă. Apoi, banii au fost înnoțați într-o basma, cum se obișnuia pe atunci, iar sacul a fost așezat dedesubt, într-un coș mare. Peste el s-au pus haine și alte pachete. Coșul și-a găsit locul în partea din spate a trăsurii. Soția mea își luase rămas-bun de la părinți, cu inima recunoscătoare și pornise în trap vioi, ca să ajungă destul de curând la casa noastră. Drumul ducea pe alocuri printr-o pădurice. Când au ajuns în pădure era deja puțin întunecat și celor două femei le era puțin cam frică. Acest sentiment s-a intensificat când a venit spre ele o căruță cu coviltir, care era însoțită de făpturi care arătau obraznice – probabil țigani sau căldărari, care călătoreau pe atunci adesea prin zonă. Ca să treacă mai repede pe lângă căruță, soția mea a mânat calul să meargă mai repede. Conducătorul căruței i-a strigat câteva cuvinte neinteligibile, dar în teama ei nu le-a luat în seamă. Deja ajunsese la ieșirea din pădurice, când slujnica s-a mai întors odată. Ea a scos un strigăt tare de spaimă. Motivul era destul de grav. Coșul dispăruse din trăsură. Puțin mai înainte fusese acolo, deoarece mai scosese din el pesmet pentru cel mic. Soția mea a fost încremenită de spaimă când a auzit aceasta și nu putea să-și creadă urechilor. Dar ochii ei s-au convins curând de trista realitate, că locul pe care stătuse coșul era gol. Ea a întors imediat vehiculul și a mers încet înapoi. Dar a fost zadarnic. Nici urmă de coș și dispăruse și carul străin. Coșul căzuse probabil pe jos; conducătorul căruței cu coviltir putea să fi observat aceasta și s-o fi făcut atentă pe soția mea de lucrul acesta prin cuvintele sale. Dar deoarece ea nu se interesase de ele, oamenii luaseră coșul cu ei ca pe o pradă bună.

Așa a relatat soția mea, care era disperată de tot. De data aceasta eu am fost cel care a rămas tăcut. Mi-am dat seama că Dumnezeu era Cel care dirija totul așa. Măna Sa mă lovise de două ori. El nu voia ca eu să scap așa de ușor. El cunoștea starea mea nezdrobotă și știa că dacă eram ajutat în clipa aceasta, nenorocirea care mi s-a întâmplat nu mi-ar fi lăsat o impresie profundă. Plugul trebuia să meargă mai adânc. Și plugul Său a mers mai adânc. Am recunoscut în seara aceea că trebuia să devin un alt om. Dacă rămâneam pe drumul pe care pornisem – aceasta mi-a devenit acum foarte limpede -, atunci sfârșitul meu nu va putea să fie decât pierzarea.

Încă în aceeași seară i-am spus soției mele ceea ce recunoscusem între timp ca necesar pentru mine. Ea s-a bucurat de aceasta și a devenit și ea ceva mai liniștită, dar pentru noi tot a urmat o noapte neliniștită, în care amândoi am dormit puțin.

În ziua următoare s-a întors contele și m-a chemat la el. Când i-am povestit, fără să-mi ceară, ce mi se întâmplase, fața sa, altfel așa de binevoitoare, s-a întunecat. Deja credeam că mă va muștra mânios, când am văzut deodată cum ochii săi cădeau pe o carte care zăcea deschisă pe masă, iar trăsăturile sale s-au liniștit. Aceasta mi-a dat curaj să-i relatez și despre osteneala zadarnică de a găsi o înlocuire pentru banii pierduți, ca și despre ceea ce se petrecuse în mine. Când am ajuns la capăt, el mi-a pus mâna pe umăr și a spus:

„Deci, prietene, ai fost pedepsit dur pentru nechibzuința ta. Știi cum gândesc eu despre băutură și jocul de cărți. Acum ai aflat personal că nimic bun nu poate să iasă de aici. Sper că aceasta va fi pentru tine un avertisment pentru toată viața și te va aduce pe calea cea bună, astfel încât mica ta soție curajoasă să poată să fie mulțumită cu tine. Salut-o din partea mea și spune-i să nu se necăjească mai mult și să uite călătoria rea!”

L-am privit pe bătrânul domn aproape zguduit.

„Da, dar banii?”, m-am bâlbâit eu.

„Cine vorbește despre bani?”, a răspuns el, „problema este rezolvată pentru mine. Acum să discutăm alte lucruri.”

„Deci, vreți să mă iertați, domnule conte? Este într-adevăr posibil?”

Atunci a alunecat un zâmbet peste trăsăturile sale. A luat Cartea care era în fața sa și a spus:

„Cunoști Noul Testament, nu-i așa?”

Am privit uimit Cartea cu scrisul ciudat de mare, în timp ce am confirmat cu ardoare.

„Atunci cunoști precis și pasajul unde Domnul Isus îi răspunde ucenicului Său, Petru, la o întrebare, că trebuie să-l ierte pe fratele său nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte! Tocmai acest cuvânt îl citisem și meditaseam la el când ai venit și mi-ai relatat nenorocirea ta. Necazul, pe care altfel firește că l-aș fi simțit, a dispărut sub impresia Cuvântului Domnului și mi-a fost ușor să te iert. Totuși, încă o întrebare: Știi unde este scris?”

A trebuit să mărturisesc rușinat că nu știam.

„Atunci”, a continuat bătrânul domn și mi-a întins Noul Testament, după ce Îl închisese, „ia Cartea; să fie proprietatea ta și să-ți amintească mereu de ceasul acesta! Caută pasajul în El și când l-ai găsit, să-mi spui și mie!”

Cu o mișcare a mâinii, el a curmat toate celelalte discuții și s-a întors apoi la alte probleme referitoare la întreprindere.

M-am întors acasă cu capul confuz și i-am povestit soției mele conversația cu contele. Ea a fost foarte fericită pentru bunătatea bătrânului domn și a întins repede mâna după Noul Testament.

„Vezi tu”, a spus ea, „aceasta a lipsit vieții noastre. Tu știi cât de mult m-a durut mereu că L-ai uitat de tot pe Mântuitorul și Cuvântul Său. Dar El a bătut la ușa noastră la timpul potrivit. Dar acum Îi vom deschide ușa larg. În toate zilele vom citi din Carte.”

„Da”, am răspuns eu, „așa vom face. Trebuie să începem din față de tot, pentru că trebuie să găsim pasajul la care se referă domnul conte.”

Astfel s-a făcut că în fiecare seară, după terminarea lucrului, citeam un capitol sau două din vechea Carte. Mă bucuram în fiecare zi de aceasta și aproape am uitat motivul cititului. În plus, nici n-a trebuit să căutăm prea mult. Deoarece am început cu Evanghelia după Matei, am găsit deja curând, în capitolul 18, versetele 20 și 21, pasajul căutat. Am făcut un semn acolo, ca să pot să-i arăt contelui că îi îndeplinisem dorința. Dar nicio clipă - aceasta pot s-o spun - că nu mi-a venit gândul că această Carte și-a îndeplinit scopul. În timpul citirii am căpătat tot mai mult și mai mult plăcere de Cuvântul divin, astfel încât în curând n-am mai putut pricepe cum mai înainte putusem să trăiesc fără Acesta. Cu timpul, cuvântul Sfintei Scripturi a devenit hrana noastră zilnică. Pentru mine, următoarea necesitate era să recunosc că Isus Hristos suferise și pentru mine pe cruce și mă spălase curat prin sângele Său de orice vină, în timp ce pentru soția mea era o învioreală „să-și întărească chemarea și alegerea” prin cercetarea Sfintei Scripturi, cum spune apostolul Petru. [2 Petru 1.10].

Contele vedea bine schimbarea care se petrecea cu mine. I-am arătat recunoștința mea prin muncă loială, pe care se odihnea vizibil binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Cartea mi-a fost

toată viața dragă și prețioasă și a fost mângâierea mea când în jurul meu totul a devenit tăcut și pustiu.

Am citit până la capăt. Înaintea mea stătea limpede imaginea vechiului prieten, a cărui viață fusese o binecuvântare pentru mulți.

Noul Testament Și-a primit locul pe biroul meu și acolo Și l-a menținut, cu toate că unele priviri uimite L-au atins. Este scumpul meu prieten, care trebuie să rămână călăuza și sfătuitoarea mea pe drumul spre patria adevărată, pe care Domnul a pregătit-o tuturor celor care au găsit mântuirea pentru sufletele lor în lucrarea Sa înfăptuită și năzuiesc acum, în credință, la una mai bună, care este patria cerească.

E. L. B

Titlul original: „Das alte Buch”
din *Samenkörner (Neue Folge 30)* 1936, pag. 253-263.